

Козаченька молодого,
Що торік покинув.
Обіцяв ся вернути ся,
Та, мабуть, і згинув!

Не китайкою покрились
Козацькїї очі,
Не вимили біле личко
Слізеньки дівочі:
Орел виїняв карі очі
На чужому полі,
Біле тіло вовки зїли —
Така його доля!

Дарма що ніч дівчинонька
Його виглядає...
Не вернеть ся чорнобровий
Таї не привітає,
Не розплете довгу косу,
Хустку не зав'яже;
Не на ліжко, — в домовину
Сиротою ляже!

Така її доля... О, Боже мій милий,
А що-ж ти караєш її молоду?
А те, що так щиро вона полюбила
Козацькїї очі? Прости сироту!
Кого-ж їй любити? Ні батька, ні неньки;
Одна, як та пташка в далекім краю.
Пошли-ж Ти їй долю, — вона молоденька, —
Бо люди чужії її засьміють.
Чи винна-ж голубка, що голуба любить?
Чи винен той голуб, що сокіл убив?
Смує, воркує білим світлом пудить,
Літає, шукає, дума — заблудив.
Щаслива голубка: високо літає,
Літине до Бога — милого питає.
Кого-ж сиротина, кого запитає?
Хто їй розкаже, і хто тее зна,
Де милий ночує? чи в темному гаю?
Чи в бистрім Дунаю коня напува?